

Samling af Afgørelser

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS VICEPRÆSIDENT

8. april 2014*

»Særlige rettergangsformer — appel — begæring om udsættelse af gennemførelsen — syvende rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration (2007-2013) — aftaler vedrørende projekterne Oasis og Perform — suspension af betalinger — uregelmæssigheder konstateret i forbindelse med revision af andre projekter — forpligtelse for Europa-Kommissionen til at foretage betalinger — modtagerens åbenbare insolvens — fumus boni juris — alvorligt og uopretteligt tab — uopsættelighed — interesseafvejning«

I sag C-78/14 P-R,

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen i henhold til artikel 278 TEUF, indgivet den 17. februar 2014,

Europa-Kommissionen ved D. Triantafyllou og B. Conte, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

den anden part i appelsagen:

ANKO AE Antiprosopeion, Emporiou kai Viomichanias, Athen (Grækenland), ved dikigoros V. Christianos,

sagsøgt,

har

DOMSTOLENS VICEPRÆSIDENT

efter at have hørt førstegeneraladvokat P. Cruz Villalón,

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Ved appel indleveret til Domstolens Justitskontor den 13. februar 2014 har Europa-Kommissionen nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret, ANKO mod Kommissionen (T-117/12, EU:T:2013:643, herefter »den appellerede dom«).

* Processprog: græsk.

- 2 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 17. februar 2014 har Kommissionen fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af den appellerede dom, indtil der er afsagt dom i appelsagen. Ved skrivelse indleveret til Domstolens Justitskontor den 18. februar 2014 har Kommissionen tillige anmodet om, at denne begæring tages midlertidigt til følge, endog før modparten i sagen har fremsat sine bemærkninger hertil, indtil afsigelse af kendelsen, der afslutter sagen om foreløbige forholdsregler.
- 3 Ved kendelse af 21. februar 2014 har Domstolens vicepræsident i medfør af artikel 160, stk. 7, i Domstolens procesreglement besluttet at udsætte gennemførelsen af den appellerede dom indtil afsigelse af kendelsen, der afslutter sagen om foreløbige forholdsregler, endog før modparten har fremsat sine bemærkninger. Sidstnævnte, ANKO AE Antiprosopieon, Emporiou kai Viomichanias (herefter »ANKO«), har indgivet skriftlige bemærkninger vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler den 4. marts 2014.

Twistens baggrund og den appellerede dom

- 4 ANKO er et græsk selskab, der forhandler og fremstiller metalprodukter, elektroniske produkter, elektronisk udstyr og elektroniske apparater samt tilsvarende produkter med henblik på telekommunikation, og som siden 2006 har deltaget i gennemførelsen af flere projekter med støtte fra Det Europæiske Fællesskab eller Den Europæiske Union.
- 5 Det fremgår af den appellerede doms præmis 2, at Kommissionen på vegne af Fællesskabet den 19. december 2007 og den 21. januar 2008 i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1906/2006 af 18. december 2006 om regler for virksomheders, forskningscentres og universiteters deltagelse i foranstaltninger under syvende rammeprogram og for formidling af forskningsresultater (2007-2013) (EUT L 391, s. 1), som nærmere fastlagt ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1982/2006/EF af 18. december 2006 om Det Europæiske Fællesskabs syvende rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration (2007-2013) (EUT L 412, s. 1), og navnlig særprogrammet »Samarbejde«, indgik aftaler med henholdsvis Siemens SA og FIMI Srl i deres egenskab af koordinatore af to forskellige konsortier, som henhørte under ANKO, nemlig tilskudsaf tale nr. 215754 om finansiering af projektet »En åben arkitektur for tilgængelige tjenester, integration og normalisering« (herefter »Oasis-projektet«) og tilskudsaf tale nr. 215952 om finansiering af projektet »Et komplekst system med flere parametre med henblik på en effektiv og fortsat vurdering af og opfølgning på den motoriske kapacitet hos personer med Parkinson og andre neurodegenerative sygdomme« (herefter »Perform-projektet«).
- 6 Det fremgår af den appellerede doms præmis 3, at de almindelige, fælles betingelser for tilskudsaf tale nr. 215754 om finansiering af Oasis-projektet og tilskudsaf tale nr. 215952 om finansiering af Perform-projektet (herefter samlet »tilskudsaf talerne«) er opregnet i de nævnte aftalers bilag II (herefter »bilag II«). Retten anførte endvidere i den appellerede doms præmis 46, at Kommissionen i medfør af punkt II.5, stk. 3, litra d), i bilag II efter modtagelsen af de i bilagets punkt II.4 nævnte rapporter på ethvert tidspunkt helt eller delvist kan suspendere betalingerne til de pågældende modtagere:
  - såfremt det udførte arbejde ikke er i overensstemmelse med tilskudsaf talens bestemmelser
  - såfremt modtagerne skal tilbagebetale et beløb, som de med urette har modtaget i form af statsstøtte, til den stat, hvori de er hjemmehørende
  - i tilfælde af tilsidesættelse af bestemmelserne i tilskudsaf talen, eller i tilfælde af mistanke eller formodning om, at aftalens bestemmelser er blevet tilsidesat, herunder navnlig i forbindelse med den kontrol eller revision, som er foreskrevet i punkt II.22 og II.23 i bilag II

- i tilfælde af mistanke om en uregelmæssighed begået af en eller flere modtagere i forbindelse med gennemførelsen af den omhandlede tilskudsaftale og
  - i tilfælde af mistanke eller konstatering af en uregelmæssighed begået af en eller flere modtagere i forbindelse med gennemførelsen af en anden tilskudsaftale finansieret af midler fra Unionens almindelige budget eller midler, der administreres af Unionen. I lignende tilfælde suspenderes betalingerne, når uregelmæssigheden er af alvorlig og systematisk karakter, som kan påvirke gennemførelsen af den omhandlede tilskudsaftale.
- 7 Da Kommissionen i det væsentlige var af den opfattelse, at der var gode grunde til at antage, at der forelå en eventuel tilsidesættelse af tilskudsaftalerne, herunder navnlig af punkt II.5, stk. 3, litra d), i bilag II, som følge af uregelmæssigheder begået af ANKO, meddelte den ved to skrivelser af 9. august 2011, at den som en forebyggende foranstaltning suspenderede udbetalingerne til dette selskab af de i aftalerne foreskrevne betalinger.
- 8 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor i henhold til artikel 272 TEUF og voldgiftsbestemmelser i de omhandlede tilskudsaftaler nedlagde ANKO følgende påstande:
- Det fastslås, at Kommissionens suspension af udbetalinger til Oasis- og Perform-projektet udgjorde en tilsidesættelse af Kommissionens kontraktlige forpligtelser.
  - Kommissionen »tilpligtes« at udbetale 637 117,17 EUR til selskabet til Perform-projektet med tillæg af renter, som fastsat i punkt II.5, stk. 5, i bilag II, fra det tidspunkt, hvor der blev givet meddelelse om denne sags anlæggelse.
  - Kommissionen »tilpligtes« at fastslå, at ANKO ikke var forpligtet til at tilbagebetale de 56 390 EUR til Kommissionen, som selskabet var blevet udbetalt inden for rammerne af Oasis-projektet.
  - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 9 I den appellerede doms præmis 79 tiltrådte Retten det anbringende, som ANKO havde anført til støtte for den første påstand, hvorefter Kommissionen havde suspenderet betalingerne til Oasis- og Perform-projektet uden retligt grundlag og under tilsidesættelse af tilskudsaftalerne vedrørende de pågældende projekter. Retten tiltrådte i dommens præmis 93 endvidere den anden påstand, »for så vidt som den angår forpligtelsen for Kommissionen til at udbetale de suspenderede beløb til Perform-projektet, uden at udbetalingen dog berører spørgsmålet om berettigelsen af de af [ANKO] oplyste udgifter«. Til gengæld forkastede Retten den tredje påstand i den appellerede doms præmis 98.
- 10 Punkt 1 og 2 i den appellerede doms konklusion er affattet som følger:
- »1) Kommissionen [...] betaler ANKO [...] de beløb, der blev suspenderet på grundlag af punkt II.5, stk. 3, litra d), [i bilag II], uden at denne betaling berører spørgsmålet om berettigelsen af de [ANKO] oplyste udgifter [...] og Kommissionens gennemførelse af den endelige tilsynsrapport 11-INFS-0035. De beløb, der skal betales, må ikke overskride grænserne for det finansielle bidrag på tidspunktet for suspenderingen af betalingerne, og de nævnte beløb tillægges morarenter, der begynder at løbe for hver periode ved udløbet af fristen for betaling på 105 dage efter Kommissionens modtagelse af de dertil svarende rapporter. Den tillægssats, der skal finde anvendelse på renterne, er den, der er gældende den første dag i den måned, hvor fristen for betalingen udløber, således som offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, serie C.
  - 2) I øvrigt frifindes Europa-Kommissionen.«

Parternes påstande

- 11 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Gennemførelsen af den appellerede dom udsættes.
  - ANKO tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 12 ANKO har nedlagt følgende påstande:
- Påstanden om udsættelse af gennemførelsen forkastes.
  - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om begæringen om foreløbige forholdsregler

- 13 Det bemærkes, at ifølge artikel 60, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol har appel af en dom afsagt af Retten som udgangspunkt ikke opsættende virkning. Domstolen kan dog i medfør af artikel 278 TEUF, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den appellerede dom (kendelse afsagt af Domstolens præsident, Front national og Martinez mod Parlamentet, C-486/01 P-R og C-488/01 P-R, EU:C:2002:116, præmis 71).
- 14 Procesreglementets artikel 160, stk. 3, bestemmer, at anmodninger om foreløbige forholdsregler skal angive »sagens genstand, de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den foreløbige forholdsregel, anmodningen vedrører, umiddelbart forekommer begrundet«. Domstolen kan således udsætte gennemførelsen og fastsætte foreløbige forholdsregler, såfremt det er godtgjort, at de umiddelbart er berettigede af faktiske og retlige grunde (*fumus boni juris*), og såfremt der foreligger uopsættelighed, dvs. at det for at undgå et alvorligt og uopretteligt tab for den part, der har begæret dem, er nødvendigt at foreskrive dem og tillægge dem retsvirkninger før afgørelsen i hovedsagen. Disse betingelser er kumulative, således at der ikke kan anordnes foreløbige forholdsregler, hvis en af betingelserne ikke er opfyldt. Domstolen kan endvidere i sager om foreløbige forholdsregler i givet fald foretage en interesseafvejning (kendelse afsagt af Domstolens præsident, Technische Glaswerke Ilmenau mod Kommissionen, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, præmis 10 og 11 og den deri nævnte retspraksis).
- 15 For så vidt angår betingelsen om *fumus boni juris* bemærkes, at denne betingelse er opfyldt, når der under proceduren om de foreløbige forholdsregler er en væsentlig retlig uenighed, hvis løsning ikke gør sig gældende uden videre, hvorfor appellen ikke umiddelbart forekommer at være uden rimeligt grundlag (jf. i denne retning kendelser afsagt af Domstolens præsident, Publishers Association mod Kommissionen, 56/89 R, EU:C:1989:238, præmis 31, og Kommissionen mod Artegoda m.fl., C-39/03 P-R, EU:C:2003:269, præmis 40). Eftersom formålet med en sag om foreløbige forholdsregler er at garantere den fulde virkning af den fremtidige endelige afgørelse, således at det undgås, at den retsbeskyttelse, Domstolen yder, bliver mangelfuld, skal en retsinstans i en sag om foreløbige forholdsregler blot vurdere, om de anbringender, der er påberåbt som led i hovedsagen, »umiddelbart« er irrelevante, for at fastslå, om der er tilstrækkelig stor sandsynlighed for, at påstanden i hovedsagen tiltrædes (kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident, Kommissionen mod Tyskland, C-426/13 P(R), EU:C:2013:848, præmis 41).
- 16 I den foreliggende sag har Kommissionen gjort et enkelt appelanbringende gældende, som kan opdeles i fem led, der i det væsentlige vedrører tilsidesættelsen af de kontraktlige betingelser, som finder anvendelse på tilskudsaftalerne, herunder navnlig punkt II.5, stk. 3, litra d), i bilag II. Kommissionen har med det første led i anbringendet nærmere bestemt gjort gældende, at Retten anlagde en fejlagtig fortolkning af denne kontraktlige klausul og anvendte den fejlagtigt i forbindelse med vurderingen af

den omhandlede uregelmæssigheds »alvorlige og systematiske« karakter som begrundelse for suspension af de betalinger, der er foreskrevet i tilskudsaftalerne, med det andet led, at Retten anlagde en fejlagtig vurdering af, hvorvidt der er risiko for, at de nævnte uregelmæssigheder gentages, med det tredje led, at Retten anlagde en fejlagtig følgeslutning ud fra visse ad hoc-tilpasninger og de af ANKO foretagne tilbagebetalinger, med det fjerde led, at Retten anlagde en fejlagtig fortolkning af bilag II for så vidt angår muligheden for, at tilskudsmodtagerne anvender en beregningsmetode for udgifter, som er baseret på gennemsnitsomkostninger, og at Retten anvendte denne mulighed på fiktive, fremfor reelle omkostninger, samt at beviserne er gengivet urigtigt i denne henseende, og endelig er det med det femte led gjort gældende, at Retten forvekslede betingelserne for suspension af betalinger og betingelserne for at anse de oplyste udgifter for støtteberettigede.

- 17 I denne forbindelse bemærkes, at de forskellige led i det enkelte appelanbringende rejser en række vanskelige spørgsmål, hvis løsning ikke gør sig gældende uden videre. I forbindelse med prøvelsen af den tvist, der ligger til grund for Kommissionens appel, var Retten nødsaget til at foretage en vurdering af en række faktorer, som omfattede retlige spørgsmål, retlige kvalificering samt vurdering og fastlæggelse af de faktiske omstændigheder, som alle var spørgsmål med en tæt indbyrdes sammenhæng. Der må følgelig foretages en indgående prøvelse af, hvorvidt de klagepunkter, der er fremført i forbindelse med appellen, kan antages til realitetsbehandling, og af, hvorvidt de er begrundede, idet det på tidspunktet for nærværende procedure om foreløbige forholdsregler ikke kan anses for udelukket, at appellen senere tages til følge.
- 18 Det bemærkes, at Kommissionen med det fjerde led af anbringendet til støtte for appellen har anført, at Retten i den appellerede doms præmis 71-75, idet den anerkendte berettigelsen af visse personaleomkostninger, som oplyst af ANKO, med henvisning til de kontraktlige klausuler, herunder navnlig punkt II.14, stk. 1, andet afsnit, i bilag II, hvorefter der under visse betingelser kan tages hensyn til gennemsnitsomkostninger til serviceyderens personale, underkendte rækkevidden af disse kontraktlige klausuler, idet – selv om der i henhold til disse klausuler kan anvendes en beregningsmetode for udgifter baseret på et gennemsnit – dette kun gælder, for så vidt som beregningen af dette gennemsnit foretages på grundlag af reelle og ikke fiktive personaleomkostninger. Anvendelsen af et »gennemsnit« i forhold til de omhandlede klausuler kan ikke begrunde sådanne fiktive omkostninger, idet dette gennemsnit skal fastlægges på grundlag af reelle omkostninger. Under alle omstændigheder fremlagde ANKO i realiteten beviser for omkostninger for Retten, som ikke er udtryk for et »gennemsnit«, men som er anført på specifik og detaljeret vis. Den appellerede dom er således dels behæftet med en retlig fejl for så vidt angår fortolkningen af de omhandlede kontraktlige klausuler, dels med en urigtig gengivelse af de beviser, som ANKO har fremlagt.
- 19 ANKO har bestridt, at de argumenter, som Kommissionen har anført i forbindelse med appelanbringendets fjerde led, viser, at betingelsen om *fumus boni juris* er opfyldt. Ifølge ANKO er argumenterne for så vidt angår den angivelige urigtige gengivelse af beviser åbenbart ugrundet og kan endvidere ikke antages til realitetsbehandling, for så vidt som Kommissionen i realiteten forsøger at rejse tvivl om Rettens vurderinger.
- 20 Det bemærkes, at prøvelsen af det fjerde led i Kommissionens appelanbringende fremviser en væsentlig uenighed mellem Kommissionen og Retten med hensyn til beregningsmetoden for de omhandlede omkostninger, som oplyst af ANKO, og dermed kvalificeringen af disse omkostninger i henhold til bestemmelserne i tilskudsaftalerne, hvilket kræver en indgående prøvelse af såvel de kontraktlige klausuler, på grundlag af hvilke Retten godkendte ANKO's beregningsmetode, som af de beviser, ANKO i den forbindelse fremlagde for Retten, og som sidstnævnte angiveligt gengav urigtigt. Henset til uenighedens tekniske karakter må det fastslås, at appelanbringendet for så vidt angår dette led faktisk under proceduren om de foreløbige forholdsregler giver anledning til væsentlige retlige spørgsmål, hvis løsning ikke gør sig gældende uden videre, herunder navnlig med hensyn til den angivelige urigtige gengivelse af beviser, således at appellen ikke umiddelbart forekommer at være uden rimeligt grundlag i henhold til den retspraksis, der er nævnt i nærværende kendelses præmis 15.

- 21 Endvidere kan der, såfremt det antages, at Domstolen i den kommende dom i hovedsagen fastslår, at det fjerde led i dette anbringende er begrundet, rejses tvivl om Rettens konklusion i den appellerede doms præmis 78 og 79, hvorefter betingelserne for anvendelsen af punkt II.5, stk. 3, litra d), i bilag II ikke var opfyldt, og følgelig, at Kommissionen tilsidesatte tilskudsaftalerne ved at suspendere betalingerne på dette grundlag, hvilket også gør sig gældende for konklusionen i den appellerede doms præmis 88 og 93 på grundlag af nævnte præmis 78 og 79, hvorefter de beløb, for hvilket Kommissionen suspenderede betalingen, skulle betales til ANKO med tillæg af morarenter. Konstateringen af, at betingelsen om *fumus boni juris* er opfyldt for så vidt angår anbringendets fjerde led, er således i det foreliggende tilfælde relevant med henblik på vurderingen af, om Kommissionens begæring om udsættelse af gennemførelsen skal imødekommes.
- 22 På baggrund af det ovenstående fastslås det, at betingelsen om *fumus boni juris* er opfyldt i det foreliggende tilfælde.
- 23 For så vidt angår betingelsen om uopsættelighed tilkommer det den part, der fremsætter en begæring om foreløbige forholdsregler at bevise, at han ikke kan afvente udfaldet af hovedsagen uden at lide et tab, som vil medføre alvorlige og uoprettelige tab (jf. i denne retning kendelser afsagt af Domstolens præsident, *Matra mod Kommissionen*, C-225/91 R, EU:C:1991:460, præmis 19, og *SCK og FNK mod Kommissionen*, C-268/96 P(R), EU:C:1996:381 præmis 30). Med henblik på at godtgøre, at der foreligger et sådant alvorligt og uopretteligt tab, er det ikke nødvendigt, at det godtgøres, at der er en absolut vished for, at tabet indtræder, idet det er tilstrækkeligt, at tabet kan forudsiges med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed (kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident, *EMA mod InterMune UK m.fl.*, C-390/13 P(R), EU:C:2013:795, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).
- 24 Kommissionen har i den forbindelse henvist til det økonomiske tab, som den ville lide, såfremt den appellerede dom blev gennemført. Med henblik på at godtgøre tabets uoprettelige karakter har den henvist til den omstændighed, at dommen kan fuldbyrdes i overensstemmelse med artikel 280 TEUF, samt den omstændighed, at dommen tilpligter Kommissionen at betale ANKO »de beløb, der blev suspenderet på grundlag af punkt II.5, stk. 3, litra d), [i bilag II]«, med tillæg af morarenter. Kommissionen har anført, at der således er en risiko for, at den på et hvilket som helst tidspunkt kan blive mødt af tvangsfuldbyrdesforanstaltninger på grundlag af denne dom. Kommissionen har i øvrigt bekræftet, at ifølge de oplysninger, som ANKO selv har meddelt Kommissionen, er selskabet på »randen af konkurs« og undergivet insolvensbehandling i Grækenland, hvilket viser, at selskabet ikke er i besiddelse af de fornødne aktiver til fyldestgørelse af kreditorerne.
- 25 ANKO har bestridt disse argumenter. Det af Kommissionen anførte med hensyn til selskabets økonomiske situation »savner ethvert grundlag« og bygger på beviser, der er forældede, ukorrekte og irrelevante. ANKO har fremlagt andre beviser til støtte for sin opfattelse, som viser, at selskabet er fuldt ud solvent og udøver sine sædvanlige virksomhedsaktiviteter. Endvidere er det i henhold til artikel 1 i protokollen vedrørende Unionens privilegier og immuniteter, der er opført som bilag til EU-, EUF-, og EKSF-traktaterne, udelukket, at Kommissionen risikerer at blive mødt med tvangsforanstaltninger, idet Unionens ejendom og aktiver ikke kan gøres til genstand for tvangsforanstaltninger uden bemyndigelse fra Domstolen.
- 26 I denne henseende fremgår det af Domstolens faste retspraksis, at når det tab, der gøres gældende, er af økonomisk karakter, er de begærede foreløbige forholdsregler begrundede, hvis det fremgår, at den begærende part, såfremt disse forholdsregler ikke anordnes, vil befinde sig i en situation, der kan bringe dennes økonomiske levedygtighed i fare, inden den afgørelse, som afslutter proceduren vedrørende sagens realitet, træffes, eller hvis det fremgår, at den begærende parts markedsandele i betydelig grad vil blive ændret (jf. i denne retning kendelser afsagt af Domstolens præsident, *Camar mod Kommissionen og Rådet*, C-43/98 P(R), EU:C:1998:166, præmis 36, og af Domstolens vicepræsident, *EDF mod Kommissionen*, C-551/12 P(R), EU:C:2013:157, præmis 54). Det økonomiske tab, som Kommissionen har påberåbt sig i det foreliggende tilfælde, falder imidlertid ikke inden for disse to kategorier.

- 27 Det bemærkes imidlertid, at det økonomiske tab, som Kommissionen ville lide, såfremt den appellerede dom blev gennemført, ganske vist adskiller sig fra det tab, der er nævnt i kendelserne i den foregående præmis, men tabet ville ikke af den grund være mindre uopretteligt, når henses til de særlige omstændigheder, der gør sig gældende i den foreliggende sag, hvis det antages, at ANKO reelt befinder sig i en økonomisk situation, der må betegnes som værende tæt på en konkurs. I dette tilfælde ville betalingen til ANKO af de beløb, der er nævnt i den appellerede doms konklusion, nemlig indebære en risiko for, at Unionens budget ville lide et uopretteligt tab for så vidt angår dette beløb.
- 28 Selv om ANKO har bestridt disse forhold, støtter Kommissionens beviser for så vidt angår selskabets økonomiske situation Kommissionens opfattelse. I denne forbindelse har Kommissionen anført – uden at blive modsagt af ANKO – at en forligsprocedur med selskabets kreditorer er indledt efter selskabets anmodning, og at Protodikeio Athinon (Athens ret i første instans) i forbindelse med denne procedur har fastslået, at ANKO var så forgældet, at selskabets aktiver ikke var tilstrækkelige til at dække omkostningerne forbundet med en konkursprocedur.
- 29 Kommissionen har, uden indvendinger fra ANKO på dette punkt, henvist til den græske konkurslovgivning, herunder navnlig artikel 6, stk. 2, i lov nr. 3588/2007, hvorefter konkursdommeren afviser en konkursbegæring, såfremt det påvises, at debtors aktiver ikke er tilstrækkelige til at dække sagsomkostningerne, selv om betingelserne for en konkurserklæring er opfyldt. Såfremt konkursbegæringen afvises af denne grund, beslutter konkursdommeren, at debtors navn eller selskabets navn, alt efter omstændighederne, skal registreres i det almindelige handelsregister samt i konkursregisteret med henblik på offentligt at kundgøre debtors økonomiske situation, idet denne registrering slettes efter tre år. Den erklæring, der blev udstedt den 20. januar 2014 af Protodikeio Athinons justitskontor, og som var opført som bilag til begæringen om udsættelse af gennemførelsen, viser, at selv om den procedur, der blev indledt efter ANKO's indgivelse af konkursbegæring, ikke blev afsluttet, og selv om sidstnævnte ikke blev erklæret konkurs, er der ikke desto mindre indført en note vedrørende dette selskab i det almindelige handelsregister samt i konkursregisteret i henhold til artikel 6, stk. 2, og artikel 8, stk. 3, i lov nr. 3588/2007.
- 30 Det fremgår følgelig utvetydigt af denne erklæring, som gælder frem til den 20. januar 2017, sammenholdt med artikel 6, stk. 2, i lov nr. 3588/2007, dels, at ANKO befinder sig i en økonomisk situation, som er åbenbart tæt på en konkurs, idet konkursdommeren har fastslået, at selskabets aktiver ikke var tilstrækkelige til at dække sagsomkostningerne, dels – som en nødvendig følge heraf – at selskabets argument, hvorefter den erklæring, som Protodikeio Athinons justitskontor udstedte, kun bekræfter, at selskabet ikke er blevet erklæret konkurs, ikke kan tiltrædes. Det fremgår endvidere af denne erklæring, at ANKO i øjeblikket fortsat er registreret i de omhandlede registre.
- 31 Endvidere er de beviser, som ANKO har fremlagt med henblik på at påvise, at selskabet ikke har restancer i forhold til betaling af hverken socialsikringsbidrag eller skat, og at selskabet fortsat indgår visse handelsaftaler, ikke tilstrækkelige til at afkræfte den konklusion, som må drages på grundlag af den erklæring fra Protodikeio Athinons justitskontor, Kommissionen har fremlagt.
- 32 For så vidt angår ANKO's argument om, at der ikke består en umiddelbar risiko for tvangsforanstaltninger, henset til ordlyden af artikel 1 i protokollen vedrørende Unionens privilegier og immuniteter, bemærkes, at eksistensen af den appellerede dom i sig selv er tilstrækkelig til, at det kan anses for godt gjort, at Kommissionen ikke kan afvente udfaldet af hovedsagen uden at lide et uopretteligt tab, og at det påberåbte tab kan forudsiges at ville indtræde med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed i henhold til den retspraksis, der er nævnt i nærværende kendelses præmis 23. På samme måde er den omstændighed, at en medlemsstat træffer bindende juridiske foranstaltninger, tilstrækkelig til, at en risiko for tab i forbindelse med tilbagesøgningen af statsstøtte kan forudsiges at ville indtræde med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed, således at betingelsen om uopsættelighed

kan anses for at være opfyldt (jf. i denne retning kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident Frankrig mod Kommissionen, C-574/13 P(R), EU:C:2014:36, præmis 22-26), hvilket også gør sig gældende i den foreliggende sag, idet den appellerede dom kan fuldbyrdes.

- 33 For så vidt angår Kommissionens argument om tabets alvorlige karakter bemærkes, at det fremgår af begæringen om foreløbige forholdsregler som helhed, og navnlig punkt 5 og 6, at dette tab består i, at institutionen i henhold til punkt 1 i den appellerede doms konklusion skal betale ANKO »de beløb, der blev suspenderet på grundlag af punkt II.5, stk. 3, litra d), [i bilag II]«, med tillæg af morarenter. Selv om det præcise beløb, som Kommissionen skal betale til ANKO, ikke er specificeret i domskonklusionens punkt 1, tiltrådte Retten i det væsentlige selskabets anden påstand om betaling af 637 117,17 EUR med tillæg af morarenter, således som Kommissionen har gjort gældende i begæringen om foreløbige forholdsregler.
- 34 Det bemærkes, at et økonomisk tab af denne størrelsesorden, der ud fra en objektiv betragtning ikke kan anses for et ubetydeligt beløb, må anses for et alvorligt tab for Kommissionen og dermed for Unionens offentlige finanser i forbindelse med den foreliggende sag om foreløbige foranstaltninger.
- 35 Det må følgelig fastslås, at betingelsen om uopsættelighed også er opfyldt.
- 36 ANKO har endelig for så vidt angår interesseafvejningen anført, at Kommissionen har påført selskabet et uopretteligt tab ved at fratage det værdifulde likvide midler på et tidspunkt, der var afgørende for selskabets overlevelse, og dette på trods af, at selskabet med succes har gennemført kontrakter på vegne af denne institution igennem flere år. ANKO har fastholdt, at det pengebeløb, som selskabet har til gode, er ubetydeligt i forhold til den relevante del af Kommissionens budget, men at det spiller en væsentlig rolle for selskabets virksomhed. Beløbet på 637 117,17 EUR udgør kun 0,007% af det budget, som Kommissionen har afsat til teknologisk udvikling i henhold til det syvende rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration, hvilket budget udgør 9,05 mia. EUR for perioden 2007-2013. Omvendt udgør beløbet 0,953% af ANKO's omsætning for perioden 2007-2012, som udgjorde 66 835 051,14 EUR.
- 37 I denne forbindelse bemærkes, at den omstændighed, at ANKO fratages muligheden for en umiddelbar gennemførelse af den appellerede dom, og dermed for straks at modtage det omhandlede beløb, ikke indebærer, at selskabet eller i givet fald dets kreditorer definitivt mister muligheden for at drage nytte af deres rettigheder, såfremt appellen senere forkastes. Endvidere fremgår det af den appellerede doms konklusion, at hovedstolen forhøjes med morarenter, idet renterne i givet fald skal kompensere for det tab, der er forbundet med en udsættelse af gennemførelsen af den pågældende dom.
- 38 Som fastslået i nærværende kendelses præmis 27, ville en umiddelbar gennemførelse af den appellerede dom, inden afsigelsen af den dom, der afslutter appelproceduren, derimod kunne medføre et uopretteligt tab for Unionens finansielle interesser, som Kommissionen varetager. Det er således nødvendigt at udsætte gennemførelsen for at sikre den effektive virkning af dommen i appelsagen for det tilfælde, at denne dom ophæver den appellerede dom.
- 39 Denne konklusion svækkes ikke af ANKO's argumenter, som bygger på en sammenligning mellem selskabets egne ressourcer og de midler, som Kommissionen har afsat i forbindelse med syvende rammeprogram til forskning, teknologisk udvikling og demonstration. Henset til, at der ikke er risiko for, at ANKO i det foreliggende tilfælde definitivt fratages det omhandlede beløb, hvilket selskabet ikke har bestridt, hvorimod Kommissionen løber en ikke ubetydelig risiko, henset til selskabets økonomiske situation, idet Kommissionen risikerer ikke at kunne inddrive det selvsamme beløb, såfremt Domstolen ophæver den appellerede dom, kan ANKO's argumenter ikke føre til, at interesseafvejningen falder ud i selskabets favør.

- 40 Endelig bemærkes, for så vidt som ANKO har anført, at selskabet risikerer at lide et uopretteligt tab, såfremt den appellerede dom ikke gennemføres umiddelbart, idet selskabet dermed fratages værdifulde likvide midler på et tidspunkt, der er afgørende for selskabets levedygtighed, at det ganske vist fremgår af prøvelsen af betingelsen om uopsættelighed, som er foretaget i nærværende kendelses præmis 23-35, at ANKO befinder sig i en situation, der må betegnes som værende tæt på en konkurs, hvorfor dette argument må tillægges en vis troværdighed. Denne omstændighed kan imidlertid ikke føre til, at ANKO's interesse i en umiddelbar gennemførelse af den appellerede dom, som ville indebære, at selskabet ville modtage et beløb, der ifølge dets egne oplysninger ikke udgør mere end ca. 1% af selskabets omsætning i den omhandlede periode, skal tillægges mere vægt end interessen i beskyttelsen af Unionens finanser, som Kommissionen varetager. Det er nemlig netop ANKO's gældssituation, som fastslået i nærværende kendelse, der bevirker, at der bør lægges afgørende vægt på Unionens interesse i, at offentlige midler ikke betales til et selskab, som frembyder en væsentlig risiko for ikke at kunne betale det pågældende beløb tilbage med morarenter, for det tilfælde, at den dom, der afslutter appelproceduren, eller en eventuel senere dom afsagt af Retten, tilpligter selskabet at betale beløbet tilbage.
- 41 Under disse omstændigheder og af hensyn til en forsvarlig retspleje bør gennemførelsen af den appellerede dom udsættes indtil afsigelsen af den dom, der afslutter appelproceduren.

På grundlag af disse præmisser bestemmer Domstolens vicepræsident:

- 1) **Gennemførelsen af dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret, ANKO mod Kommissionen (T-117/12), udsættes indtil afsigelsen af den dom, der afslutter appelproceduren i sag C-78/14 P.**
- 2) **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Underskrifter